Συμπτώματα παθολογικά στην ζωή της Εκκλησίας μας

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 19 Ιανουαρίου, 2006

Μοναστηριακά και Ενοριακά πράγματα - αντιορθόδοξες νοοτροπίες

Α. Στη ζωή της Ελλαδικής Εκκλησίας υπάρχουν τις τελευταίες δεκαετίες, αυτά τα συμπτώματα, αυτές οι νοοτροπίες. Και στην πόλη των Πατρών τον τελευταίο καιρό έχουμε έξαρση τούτων των νοοτροπιών και συμπτωμάτων. Ό,τι γράφω, με πόνο το γράφω. Δεν θέλω να θίξω ούτε άγαμους ούτε έγγαμους κληρικούς. Απλώς με ό,τι γράφω προσπαθώ να εκθέσω την αληθινή παράδοση της Εκκλησίας μας, ώστε η Μονή και η Ενορία να ξαναβρούν τα πρωταρχικά και πραγματικά όριά τους.
Πιστεύω ότι οι μοναχοί είναι το φως των ανθρώπων και οι Άγγελοι φως των Μοναχών, κατά τον Άγιο Ιωάννη της Κλίμακος. Η Ιερωσύνη η σταυρωμένη που διακονεί το μυστήριο της Εκκλησίας δεν χωρίζεται σε «άγαμη» και «έγγαμη». Η Ιερωσύνη είναι η σταυρωμένη που ποιμαίνει και διακονεί το μυστήριο της Εκκλησίας δεν χωρίζεται σε «άγαμη» και «έγγαμη». Η Ιερωσύνη είναι αδιάτμητη και μία, αγγέλων φύσεως υπερτέρα! «Δεν θα μας κρίνει ο Θεός αν διαλέξουμε τούτον ή εκείνον τον δρόμο, αλλά πόσον ασκηθήκαμε να τον βαδίσουμε. Η έκπτωση του Μοναχισμού σε αγαμία, είναι ο θάνατός του. Είναι μεγάλο το σκάνδαλο, όταν η αγαμία αντικαθιστά την αγιάζουσα άσκηση με την νεκρή δραστηριότητα που εκλαμβάνεται ως ένα τυπικό προσόν για την περισυλλογή εκκλησιαστικών αξιωμάτων.
«Η απεριόριστη τοποθέτηση μοναχών (Ιερομόναχων, Αρχιμανδριτών) στις ενορίες που αναλαμβάνουν σε νεαρότατη ηλικία και με τόση άνεση τον ρόλο του Αββά, αποτελεί εκφυλισμό του Μοναχισμού και βάζει σε περιπέτεια ή αχρηστεύει την παράδοση και την κανονική τάξη της Εκκλησίας». Άλλωστε το έργο, ο πόθος του μοναχού και ο στόχος του δεν είναι η Ιερωσύνη, αλλά το πένθος. Η παρέμβαση των μοναχών στα έργα των ιερέων στις ενορίες συνιστά ταραχή και αταξία στην Εκκλησία.
Οι άγαμοι κληρικοί που ζουν στις ενορίες πρέπει να γνωρίζουν πολύ καλά ότι δεν μας διδάσκουν με τον λόγο και τα έργα τους αλλά με το πένθος και την άσκηση στο μοναστήρι τους. Αυτοί, οι άγαμοι κληρικοί, πρέπει να είναι στα μοναστήρια τους, ικέτες του κόσμου προς τον Θεό. Αυτό είναι το έργο τους!!! Το να ενδύεται ένας σε νεαρή (!) ηλικία το μοναχικό σχήμα με γοητευτική προχειρότητα και να περιβάλλεται τον ψιλό και άνευ περιεχομένου τίτλο του αρχιμανδρίτου και μένοντας στον κόσμο χωρίς πρώτα να έχει ξεπλύνει τους μολυσμούς των παθών του με τα δάκρυα και την άσκηση τότε μπορεί να γίνει, κατά τον Άγιο Νείλον σκόπελος αντί λιμάνι και τάφος

ασβεστωμένος αντί ναός.
Το ίδιο μπορεί να συμβεί και με τους έγγαμους κληρικούς, οι οποίοι εισέρχονται στην Ιερωσύνη με ασύγγνωστη προχειρότητα. Γι' αυτό οι Ενορίες και τα μοναστήρια πρέπει να στελεχώνονται με μεγάλη προσοχή και βαριά συναίσθηση ευθύνης. Καλύτερα έρημα, ενορίες και μοναστήρια, παρά τόποι ασέβειας και ακολασίας.
Εδώ πρέπει να τονισθεί η ευθύνη του Επισκόπου, ο οποίος δεν αντικαθιστά τον Χριστό, ούτε Τον αντιπροσωπεύει, αλλά Τον εικονίζει και Τον καθιστά παρόντα, Τον «αοράτως ημίν συνόντα Χριστόν». Ο Επίσκοπος «τύπος ων του Χριστού έργον εκείνου πληροί», γράφει ο Ισίδωρος Πηλασιώτης. Η οργάνωση της Εκκλησίας και η εξουσία των Επισκόπων είναι **ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ** και όχι εξουσιαστική! Αυτό όμως φαίνεται να έχει χαθεί σήμερα. Ο κάθε επίσκοπος πρέπει να παραπέμπει τους εφιεμένους την αγαμία ή την ενορία να φοιτούν για ένα διάστημα στο Πανεπιστήμιο που ονομάζεται μοναστήρι. Τα μοναστήρια πρέπει να λειτουργούν ως **ΣΧΟΛΕΙΑ κ' ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΑ** των κληρικών (αγάμων και εγγάμων) και των πιστών. Γι' αυτό οι Βαυαροί με τόση μανία εστράφησαν κατά των Μοναστηριών. Ήξεραν τι έκαναν...
Ο έγγαμος και ο άγαμος βίος είναι τρόποι και δρόμοι ασκήσεως!!! Πιο πολύ ο άγαμος πρέπει να ζει ανυστάκτως και να είναι νήφων και εκζητών το έλεος Κυρίου. Πώς θα ζει έτσι, όταν είναι έξω από την μάνδρα της Μονής του;

Β. Διάκρισις ενοριακών και μοναστηριακών πραγμάτων. Από την εμφάνιση της Μονής (δ' αι.) υπήρξε σαφής διαχωρισμός και διάκριση μεταξύ ενοριακών και μοναστηριακών πραγμάτων και αρμοδιοτήτων.

α) Ο Βαλσαμών σχολιάζοντας την Συνοδικήν διάταξη του Πατριάρχου Κων/πόλως Μιχαήλ Γ' «Περί καταργήσεως του υπεισαχθέντος έθους υπηρετείν τους μοναχούς έξω του μοναστηρίου...», γράφει ότι οι μοναχοί οφείλουν να διαμένουν στα μοναστήρια τους και τας πνευματικάς και εκκλησιαστικάς διακονίας πρέπει να επιτελούν μόνο οι λαϊκοί ιερείς.

β) Ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας Μελέτιος Πηγάς, κατά την Σύνοδο της Κων/πόλεως (Μάιος 1593) συνέταξε δώδεκα κανόνες, εκ των οποίων ο ενδέκατος ορίζει μεταξύ άλλων ότι πρέπει να απέχουν οι μοναχοί από των κοσμικών ενοριών, διότι το αντίθετο πολλά άτοπα επροξένησε και ότι εάν δεν πεισθούν να αναχωρήσουν να καθαιρούνται και να γυμνώνονται από την Ιερωσύνη. Είναι δε αξιοσημείωτον ότι αυτόν τον Συνοδικόν τόμον υπέγραψαν εκτός του Μελετίου και ο Κων/πόλεως Ιερεμίας, ο Εφέσσου Σωφρόνιος, ο Θεσσαλονίκης Γαβριήλ, ο Χαλκηδόνος Τιμόθεος, ο Αθηνών Θεοφάνης και άλλοι 37 αρχιερείς!!!

γ) Σε Πατριαρχικό γράμμα (Απρ. 1668) επί της Πατριαρχείας του Οικουμ. Πατριάρχου Μεθοδίου Γ' προς τον Μητροπολίτην Αθηνών, γράφονται βαρύτατοι χαρακτηρισμοί για τους ιερομόναχους που αφήνουν το μοναστήριον της μετάνοιάς των, αθετώντας συνθήκες και κανονικές διατάξεις. Αυτοί χαρακτηρίζονται ως «ριψάσπιδες», «λιποτάκται», ανταλλάσσοντες τα καλύτερα με τα χειρότερα, γενόμενοι έτσι «πρόσκομμα» και «κακό παράδειγμα». Δίδεται δε εντολή στον Μητροπολίτη Αθηνών να μη δίδει ενορίες στους ιερομόναχους που εγκαταλείπουν το μοναστήρι τους, που είναι το πνευματικό στάδιο και το αθλητήριον.

δ) Η αντικανονική συμπεριφορά ορισμένων ιεραρχών να χειροτονούν αγάμους και να τους τοποθετούν σε κανονικές εφημεριακές θέσεις, προκάλεσε εγκύκλιο επί Αθηνών Θεοφίλου το 1872. Η εγκύκλιος ονομάζει την χειροτονίαν αγάμων κληρικών σε ενορίες «κακήν» συνήθεια και «αντικανονική». Τους ούτω δε χειροτονημένους κληρικούς τους θεωρεί «ως απαράδεκτους» και διατάσσονται οι ιεράρχες των Ιονίων νήσων μηδέποτε να χειροτονήσουν ή να προτείνουν τοιούτους. Διατάσσονται δε οι τοιούτοι ιερομόναχοι να επιστρέψουν στο μοναστήρι τους και να περνούν εκεί την ζωή τους.
Εκ των ανωτέρω καταφαίνεται ότι στη ζωή και την παράδοση της Εκκλησίας γίνεται οξεία και σαφέστατη διάκρισις εγγάμων και αγάμων κληρικών, ενοριακών και μοναστηριακών πραγμάτων. Σήμερα στην Ελλαδική Εκκλησία και στην Πάτρα δυστυχώς τα έχουμε μπλέξει επικίνδυνα.

ε) Με το βασιλικό διάταγμα 15/27 Μαρτίου του 1833 απαγορεύεται στους ιερομόναχους να ανακηρύσσονται υποψήφιοι εφημέριοι Ενοριών, και οι υπάρχοντες ιερομόναχοι θα παραμένουν σε αυτές μέχρι να πληρωθεί η θέσις υπό εγγάμου κληρικού. Και αν υπάρχουν ιερομόναχοι σε ενορίες να περιορίζονται μόνο στα πνευματικά τους καθήκοντα (κήρυγμα, εξομολόγησις, κατήχησις), «άνευ οιασδήποτε αναμίξεως εις τα καθήκοντα και δικαιώματα των εφημερίων». Τι γίνεται σήμερα; Όλοι, και εμείς οι λαϊκοί το γνωρίζουμε...

στ) Με εγκύκλιο της Ι. Συνόδου το 1903 επί Αθηνών Θεοκλήτου, απαγορεύεται σε ιεροκήρυκας να αναμειγνύονται σε εφημεριακά καθήκοντα.

ζ) Σε εγκύκλιο της Ι. Συνόδου το έτος 1864 επί Αθηνών Θεοφίλου σχετικώς με ιεροκήρυκες-ιερομόναχους γράφονται τα πιο κάτω μεταξύ των άλλων: «...αλλά επιλήσμονες της εαυτών αποστολής γινόμενοι αναλαμβάνουσι έργα εφημεριακά. Επειδή δε το τοιούτον είναι **ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟΝ** προς την εμπιστευθείσαν αυτοίς αποστολήν, ήτις δεν είναι βέβαιος το εξασκείν έργα εφημέριον...».

Τι γίνεται σήμερα; Κατακλύζονται οι ενορίες κυρίως των πόλεων από άγαμους κληρικούς. Και είναι το γεγονός αυτό ένα από τα φοβερότερα συμπτώματα της σημερινής παθολογίας της Εκκλησίας. «Αυτή η πλημμυρίδα των Ενοριών από νεαρούς, κυρίως άγαμους κληρικούς, τους οποίους οι Επίσκοποι εξοπλίζουν μάλιστα με τιμητικές διακρίσεις και αξιώματα, «Η διάκριση που γίνεται εις βάρος των έγγαμων Κληρικών εκ μέρους αρκετών αγάμων, ανεξαρτήτως βαθμού, είναι αντίθετη προς το πνεύμα και το γράμμα της Αγίας Γραφής και είναι δογματικώς επιλήψιμος. Ο καλύτερος ιερεύς δεν είναι ο ιερομόναχος επειδή είναι άγαμος, ούτε ο έγγαμος επειδή είναι έγγαμος». Είναι καλύτερος αυτός που είναι «νήφων», «ανύστακτος» και ο οποίος αξιώνεται, όχι από τον εαυτό του, αλλά από την Χάρη τον Θεού να ιερουργεί τα Μυστήρια. Η διαίρεση του Ιερατικού Σώματος με κριτήρια τον γάμο ή την αγαμίαν των Κληρικών, με εξωεκκλησιαστικό, αντικανονικό, στερονομίστικο και ευσεβιστικό πνεύμα, είναι από τις σύγχρονες «εσωτερικές αιρέσεις» που εξαρθρώνουν, αποδυναμώνουν και μαστίζουν το Σώμα της σημερινής ελληνικής εκκλησίας. Η ενότητα της ενοριακής εκκλησιαστικής κοινότητας διασπάται από την διείσδυση μέσα στην ενοριακή μάνδρα των ιερομονάχων που προέρχονται από την μοναστηριακή μάνδρα. Αυτοί οι ιερομόναχοι δεν εντάσσονται στο ενοριακό έργο από τον κανονικό εφημέριον, ο οποίος είναι και ο φυσικός προϊστάμενος της Ενορίας, αλλά δημιουργούν δικό τους «καπεταναίοι» και ομαδοποιούν τους πιστούς». Αυτές οι ομαδοποιήσεις αποτελούν τον καταστροφέα του συνοδικού πνεύματος της Ενορίας και δημιουργούν νοοτροπία εξωεκκλησιαστικήν, με μεθόδους δράσεως και τρόπους σκέψεως καθαρώς κοσμικού χαρακτήρα.
Πρέπει και είναι **ΑΝΑΓΚΗ** να επανέλθει η **ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΤΑΞΗ** στην πράξη και την ζωή της Ενορίας, ώστε οι άγαμοι (ιεροκήρυκες ή μη), που φέρουν το υψηλόν τίτλον του Αρχιμανδρίτου, να διακονούν όπου οι ενορίες τους έχουν ανάγκη, κατά την κρίσιν πάντοτε του οικείου Επισκόπου, ως βοηθοί του **ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ** και να έπονται αυτού. Η παρουσία ιερομονάχων στις Ενορίες έχει καθαρώς βοηθητικό, συμβουλευτικό και διακονικό χαρακτήρα, όχι όμως και **ΠΟΤΕ** διοικητικό και αξιωματικό. Το προβάδισμα ανήκει στους κανονικούς εφημέριους, που είναι και **ΦΥΣΙΚΟΙ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΙ** της Ενορίας. Αυτή είναι η Παράδοση της Εκκλησίας, η άφθαρτη και αμετακίνητη!!! Σ' αυτήν πρέπει, άγαμοι ή έγγαμοι κληρικοί να επιστρέψουμε με γρήγορο νου, με νηφάλιον νου και με νηπτικό πένθος. Τα ενοριακά και μοναστηριακά πράγματα δεν πρέπει να συγχέονται, αλλά να αλληλοπεριχωρούνται! Επαναλαμβάνω δε πως στόχος και σκοπός των αγάμων κληρικών είναι όχι η Ιερωσύνη και τα «έργα», αλλά το πένθος, η άσκηση και η ικεσία...
Όταν εμείς οι λαϊκοί τα βλέπουμε αυτά επάνω στους αγάμους κληρικούς, τότε **ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΘΑ** και μόνον τότε!!! Με πόνο και προσευχή έγραψα τα πιο πάνω. Είθε να επανέλθουμε στην **ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΤΑΞΗ**, ώστε να βγαίνουν μέσα από τα Μοναστήρια και τις Ενορίες **ΕΡΓΑΤΕΣ** του Αμπελώνος του Κυρίου, που θα τρέφουν τον λαό του Θεού!!!

Κ. Δ.

(Πηγή: 'Η Γνώμη' 18-1-2004)